

- 2) Artykuł 4 ust. 3 TUE i art. 101 TFUE, rozpatrywane w świetle zasady skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, podlegającym wykładni właściwych sądów krajowych, zgodnie z którymi wydana przez krajowy organ ochrony konkurencji decyzja o wszczęciu dochodzenia w sprawie naruszenia przepisów prawa konkurencji Unii jest ostatnim działaniem tego organu, którego skutkiem może być przerwanie biegu terminu przedawnienia w odniesieniu do uprawnienia tego organu do nakładania sankcji i które wyłącza możliwość, by późniejsze działanie podjęte w ramach dochodzenia lub postępowania przerywało bieg tego terminu, jeżeli okaże się – w świetle wszystkich elementów rozpatrywanego systemu przedawnienia – że tego rodzaju wyłączenie stwarza systemowe ryzyko bezkarności czynów stanowiących takie naruszenia, przy czym dokonanie ostatecznych ustaleń w tym względzie jest zadaniem sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 263 z 5.8.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Belgia) – RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel / Vlaams Gewest

(Sprawa C-387/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 57 ust. 6 – Fakultatywne podstawy wykluczenia – Środki podjęte przez wykonawcę w celu wykazania swojej rzetelności pomimo istnienia fakultatywnej podstawy wykluczenia – Spoczywający na wykonawcy obowiązek przedstawienia z własnej inicjatywy dowodów podjęcia tych środków – Bezpośrednia skuteczność]

(2021/C 79/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RTS infra BVBA, Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel

Strona przeciwna: Vlaams Gewest

Sentencja

- 1) Artykuł 57 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, zmienionej rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/2170 z dnia 24 listopada 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, zgodnie z którą wykonawca jest zobowiązany do przedstawienia w chwili składania wniosku o dopuszczenie do udziału lub oferty z własnej inicjatywy dowodu podjęcia środków naprawczych w celu wykazania swojej rzetelności pomimo istnienia względem niego fakultatywnej podstawy wykluczenia, o której mowa w art. 57 ust. 4 tej dyrektywy, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2015/2170, w sytuacji gdy obowiązek taki nie wynika ani z mających zastosowanie przepisów krajowych, ani z dokumentacji zamówienia. Natomiast art. 57 ust. 6 wspomnianej dyrektywy, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2015/2170, nie stoi na przeszkodzie takiemu obowiązkowi, jeżeli został on przewidziany w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny w mających zastosowanie przepisach krajowych oraz gdy o jego istnieniu dany wykonawca został powiadomiony za pomocą dokumentacji zamówienia.

- 2) Artykuł 57 ust. 6 dyrektywy 2014/24, zmienionej rozporządzeniem delegowanym 2015/2170, należy interpretować w ten sposób, że jest on bezpośrednio skuteczny.

(¹) Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelativen sad – Plovdiv – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko OM

(Sprawa C-393/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo własności – Artykuł 47 karty praw podstawowych – Prawo do skutecznego środka prawnego – Decyzja ramowa 2005/212/WSiSW – Konfiskata korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa – Dyrektywa 2014/42/UE – Zamrożenie i konfiskata narzędzi i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej – Uregulowanie krajowe przewidujące przepadek na rzecz państwa mienia użytego w celu popełnienia przestępstwa przemytu celnego – Mienie należące do osoby trzeciej będącej w dobrej wierze]

(2021/C 79/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Apelativen sad – Plovdiv

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

OM

przy udziale: Okrazhna prokuratura – Haskovo, Apelativna prokuratura – Plovdiv

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa, rozpatrywany w świetle art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu umożliwiającemu konfiskatę narzędzia użytego w celu popełnienia kwalifikowanego przestępstwa przemytu, gdy jest ono własnością osoby trzeciej pozostającej w dobrej wierze.
- 2) Artykuł 4 decyzji ramowej 2005/212, rozpatrywany w świetle art. 47 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu umożliwiającemu w ramach postępowania karnego konfiskatę mienia należącego do osoby innej niż osoba, która popełniła przestępstwo, bez przyznania tej pierwszej osobie skutecznego środka odwoławczego.

(¹) Dz.U. C 295 z 2.9.2019.